

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, na mocy którego środek detencyjny w celu wydalenia może być stosowany w zwykłym zakładzie karnym, jeżeli cudzoziemiec stanowi poważne zagrożenie dla życia lub zdrowia osób trzecich lub istotnych interesów bezpieczeństwa wewnętrznego, przy czym osobę zatrzymaną w oczekiwaniu na wydalenie również w tym wypadku należy umieścić oddzielnie od więźniów?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 348, s. 98

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2019 r. – Komisja Europejska / Republika Portugalska

(Sprawa C-49/19)

(2019/C 112/34)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i L. Nicolae, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez ustanowienie nadzwyczajnej opłaty w celu podziału kosztów netto zobowiązań z zakresu usługi powszechnej od 2007 r. do czasu rozpoczęcia świadczenia usługi powszechnej przez operatora lub operatorów, którzy zostali wyznaczeni w rozumieniu art. 99 ust. 3 Lei (ustawy) nr 5/2004, o czym mowa w art. 17 i 18 Lei (ustawy) nr 35/2012 w sprawie funduszu kompensacyjnego, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 3 i załącznika IV część B dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej)⁽¹⁾
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 13 ust. 3 załącznika IV część B dyrektywy o usłudze powszechnej, każdy mechanizm podziału kosztów netto zobowiązań z zakresu usługi powszechnej pomiędzy operatorów sieci i usług łączności elektronicznej musi przestrzegać zasady przejrzystości, najmniejszego naruszania [zakłócania] rynku, niedyskryminacji i proporcjonalności.

Ustawa portugalska nr 35/2012 ustanawia fundusz kompensacyjny usługi powszechnej łączności elektronicznej przeznaczony na finansowanie kosztów netto wynikających z wykonywania zobowiązań usługi powszechnej i na zagwarantowanie podziału tych kosztów pomiędzy przedsiębiorstwami zobowiązanymi do wnoszenia opłat.

Zgodnie z art. 6 tej ustawy fundusz kompensacyjny przeznaczony jest na finansowanie określonych kosztów netto usługi powszechnej w dziedzinie konkursów, o których mowa w art. 99 ust. 3 Lei n.º 5/2004, de 10 de fevereiro (ustawy nr 5/2004 z dnia 10 lutego), uznanych za nadmierne przez ICP-ANACOM. Ponadto przeznaczony jest na finansowanie kosztów netto usługi powszechnej poniesionych na początku świadczenia usługi powszechnej przez operatora lub operatorów, którzy zostali wyznaczeni na podstawie wspomnianego przepisu, poprzez ustanowienie nadzwyczajnej opłaty nałożonej na przedsiębiorstwa zobowiązane do jej ponoszenia, za każdy z lat 2013, 2014 i 2015.

Komisja uważa, że poprzez nałożenie opłaty nadzwyczajnej przeznaczonej na pokrycie kosztów usługi powszechnej poniesionych w okresie poprzedzającym przyjęcie ustawy nr 35/2012, Republika Portugalska naruszyła zasady przejrzystości, najmniejszego zakłócenia konkurencji, niedyskryminacji i proporcjonalności, których przestrzeganie wymagane jest przez art. 13 ust. 3 i załącznik IV część B dyrektywy o usłudze powszechnej.

(¹) Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. 2002, L 108, s. 51).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-239/11, Sigma Alimentos Exterior/Komisja, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez Sigma Alimentos Exterior S.L.

(Sprawa C-50/19 P)

(2019/C 112/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Sigma Alimentos Exterior S.L. (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie niniejszego odwołania;
- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-239/11 (¹);
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji Komisji 2011/282/UE z dnia 12 stycznia 2011 r. (²);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 tej decyzji;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na dwóch zarzutach, z których drugi dzieli się na trzy części:

- zarzut pierwszy, dotyczący nieprawidłowej wykładni [dokonanej w] wyroku *World Duty Free* (³) ze względu na przyjęcie błędnych kryteriów porównywalności, co z kolei pociągnęło za sobą niewłaściwą ocenę tego, czy mamy do czynienia z selektywnością i, co za tym idzie, ocenę tego, czy doszło do bezprawnego przyznania pomocy z naruszeniem postanowień art. 107 TFUE;
- zarzut drugi, dotyczący błędu, jaki miał zostać popełniony ze względu na stwierdzenie, że ewentualne uznanie struktur transgranicznych za przeszkody prawne nie podważa wniosku, zgodnie z którym sporny środek był selektywny, na podstawie błędnej analizy trzystapowej metody przyjętej przez Komisję w celu ustalenia tego, czy doszło do bezprawnego przyznania pomocy. Popełnione przez Sąd błędy dotyczą:
 - identyfikacji powszechnie obowiązującego w danym państwie członkowskim systemu podatkowego z naruszeniem przepisów art. 107 TFUE dotyczących uznawania pomocy państwa za bezprawnie przyznaną;